

Sex in the City

Caroline Ringskog
Ferrada-Noli

Sex in the City

Noveller

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

I did love you once.

HAMLET

TIDIGARE UTGIVNING

Naturen, 2009

Rich boy, 2018

D e kroniskt, 2022

Den förlorade sonen, 2024

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-081518-9

COPYRIGHT © Caroline Ringskog Ferrada-Noli, 2026

OMSLAG Bokväsen / Beatrice Bohman

OMSLAGSFOTO Caroline Ringskog Ferrada-Noli

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

PROCESSEN	9
RASISTEN	25
FREDEN	37
GUDARS LIKE	51
PARASITER	65
PROLOG	77
DÅRHUSET PIPPI	91
LYCKLIGT SLUT	107
MARTYREN	121
LA POSSIBILITÉ D'UNE ÎLE	135
CALLIPYGE, 47, EDEN	149
PSYKOLOGEN	165
BIO OIL	177
EN VINTER I STOCKHOLM	187

PROCESSEN

Sentenser om kärlek flög runt i luften som sanningar från ovan. De alstrades ur telefonerna, skapade ett spänningsfält i atmosfären och blev ”sanna”. Jävligt många ”tänkvärda citat”. Winston Churchill var bakbunden i sin grav. Han kunde inte göra ett jota åt allt som tillskrevs honom. Aforismerna träffade alla och envar och vissa av oss blev riktigt påverkade. Kvinnor upprepade visdomsord som *är det lätt är det rätt* för varandra i sina poddar.

Vad gäller mitt eget kärleksförhållande, så talade *om man är kär går det inte att säga varför man är kär, man bara är det* verkligen till mig.

Det var någonstans runt 2010-talets mitt då jag läste det på Instagram. Dålig rytm, rimmar inte, och antagligen har ingen sagt det.

Jag såg på min kille. Jag umgicks med honom. Åt middagar och frukostar med honom. Jag gick med honom på stan. Jag åkte flygplan med honom. Besökte Europas städer och stränder med honom. Det kanske låter som en dröm, men det var snarare en vaken vila. Vi hade det jättetråkigt. Det var verkligen inte kul alls.

Jag visste inte varför jag var kär i honom, men jag visste att jag var det när jag såg mittdelen av hans kropp.

Det var något med hans övre del av kroppen? Torson. Sidor-na. Flanken heter det på kor. Vad heter magsidorna på en människa? Det som är ovanför höfterna? De var raka och hade mjuka, böjda vingar. Hud som vilade på muskler. Ett hölje runt en kraft. Aha, det *var* ett kraftfält? Som strålning? Radioaktiv? Eller solens värme i mars. Utan att veta det tog alla människor i Sverige som i en koreograferad dans ett steg framåt och ställde sig i ljuset, så var hans höftparti. Det lyste. Jag ville in. Jag ville ställa mig i hans ljus. Så när han frågade om vi skulle ha gemensam ekonomi sa jag ja. Jag ville öppna upp mot honom, bända upp min plånbok, förkasta mitt hem och den gamla skiten jag kallade mitt liv, förstöra allt, bränna upp det, snabbt, som ett tomtebloss, och ge hans höftkam askan i offergåva. Det kom spontant. Det var inte planerat. Men jag bara ville det. Jag gjorde det. Och om man förstår allt detta. Kedjan av händelser. Då förstår man att jag följde med honom hem första gången jag såg honom. Åkte i en sjuvrig Bolt med en chaufför som var arg för att vi inte var ute på gatorna och demonstrerade mot världens undergång. Han skällde ut chauffören. Sa i stort sett åt honom att hålla käften. Det var hans utgångsläge – att ge sig på att försöka dominera vem han än hade framför sig. Det beteendet och hans höftparti var förklaringen till att mina barns barnbidrag nu gick oavkortat till honom.

– Där, sa jag när han reste sig efter att vi haft sex i ett slags halvläge. En personlig tränare skulle kalla det planka i sidled.

– Det där! sa jag igen och pekade med ett slappt pekfinger från där jag låg bredvid i sängen.

- Vadå, sa han.
- Det här partiet är varför jag är ihop med dig, sa jag.
- Latissimus dorsi, sa han.

Att han sa musklerna på latin fick mig inte att bli mer eller mindre kär. Torson var konstanten.

– Jag har tränat latissimus dorsi sedan jag var sexton, sa han.

– Aha, sa jag, genuint intresserad.

– Alla i Mjällby gör det, sa han. Annars hänger bara armarna som skinnslamsor från ett skelett på en.

– Usch, sa jag och tänkte på att merparten av de män jag legat med sett ut så.

Det fanns andra skillnader mellan honom och dem. Med dem hade jag haft det trevligt på restauranger. De tog notan. De ville ha guldkant på tillvaron till vad pris som helst. Guldkant var meningen med livet för dem, eller i alla fall meningen med deras helt okej betalda jobb.

Med honom var det vidrigt på restaurang. Han var den snålaste jag träffat. Det var bortom snacket om könsskillnader och vem av mannen och kvinnan som ska hala fram kortet när det är dags. Vi var inte ett team överhuvudtaget, men vi var inte som älskare heller. Vi var som konkurrenter på ett företag, bara det att en av oss spelade med öppna kort. Han. Han proklamerade sin budget. Han skulle sko sig. Ingen skulle vinna över honom. Det var vinna eller försvinna. Kanske för att han jobbade inom bankväsendet och såg detta på så nära håll, hur pengar gjorde människor helt kollriga, och hur mycket pengar det fanns, tog han pengar på allvar. Det fanns så mycket pengar och han var en av dem som hade dem.

Trots överflödet var han nervig med pengar. Han hade ett konstant inflöde, och nästan inget utflöde. Det var väl därför han var så rik. Han var rik. Han var snål. Han var snål för att han var rik. Bråkandet om pengar kändes tyvärr inte alls sexuellt. Det tog inte fart i någon passionerad riktning. Den enda känslan det emanerade var skam. Och det rimmade inte med resten av våra personlighetsprojekt. Han höll på att utforska manligheten och på ett närmast bögigt sätt iscensätta den. Och jag exakt samma grej, fast med avancerad kvinnlighet. Fast någon oidipal lesbisk variant. För mitt kuttrande var solklart riktat mot min moder. Det var helt ärligt ett rätt högljutt gläfsande: Jag hade en master i gammalgrekiska och hon var professor i klassiska språk. Så, nej, ingen av oss ville upphäva könsrollerna. Det var ur deras form vi öste vår bekräftelse, ja, kärlek om vi hade tur. Det var misär att han inte var beredd att betala något för mig. Att han inte kunde hålla käften om hur mycket pengar han hade lagt och hur mycket jag hade lagt, om så bara för att upprätthålla romantikens magi. Men det gjorde han alltså inte. Han stirrade ut mig när notan kom.

– Vi kanske kan splitta, föreslog jag.

– Vin kostar mer än öl, skrek han.

Hade han dessutom tagit dessert förstördes stämningen totalt. Surmulet satt han och muttrade att han ”egentligen inte ville ha det där” eller att han ”egentligen inte hade tänkt beställa det där”. Och jag kanske inbillar mig men i de stunderna var det som om stämningen runt om oss laddades med ett slags töntig, hopplös energi. Vår dynamik frisatte repulsion. Kanske var det därför mina vänner hade

slutat bjuda in mig. Innan vi blev ett par hade de sagt till mig, öga mot öga, att han var fett oskön. Alla kände någon som han hade legat med som han hade behandlat illa efter samlaget.

Han var vad som i modern mun kallas *fuck-boy*. Han var otrevlig, inte snäll, inte varm, egocentrisk och roffig. Han visade nästan bara ömhet om någon såg på. Han var underbar när min mor var med vilket ledde till att hon fick svårt att vara på "min sida" i eventuella konflikter. De få gånger vi umgicks med mina nära vänner lade han armen runt mig och pussade min kind. Det gjorde han aldrig annars. Om man inte låg med honom kan jag verkligen förstå att man inte såg poängen med honom. Men jag låg ju med honom. Och det var fan det bästa jag nånsin varit med om. Det var som droger och terapi och evig ungdom samtidigt. Jag skrek när vi gjorde det. Jag var så tacksam. Allt var värt det. Trots att han skämde ut mig genom att skälla ut mig offentligt *och* privat, så var allt värt det. Allt var värt det på grund av hans mittenparti på ryggen vad det nu heter. Precis nedanför skuldrorna, och om man vände på honom sidorna av bröstbenet. Jag är ingen läkare. Eller slaktare. Jag är bara väldigt intresserad av skönhet och det där var fulländning. Hans kropp rörde mig till tårar.

– Du är så otroligt vacker, sa jag.

– Tack, sa han.

Han hade aldrig sagt så till mig, men vem räknade. När vi precis hade träffats och jag var som mest nykär hyrde jag en lägenhet i Gamla stan för att han skulle ha nära dit var han än befann sig i Stockholm.